สุสานคนจน

บนนะเจนราย

หน้าศาวรวงเศร้ยงเก้าไห้ปนเปื้อน ห้ามบุกเยอง "ทอร์ กิ๊ส"

ภัททิรา ศรีสวัสดิ์

Public Policy Social Speak ชีวิตนี้ไม่ต้อง Economy+

'สุสานคนจน' บนนะเจนราย หน้าศาวรวงเศร้ยงเก้าไห้ปนเปื้อน ห้ามบุกเยอง "ทอร์ กิ๊ส"

ภัททิรา ศรีสวัสดิ์
Public Policy Social Speak ชีวิตนี้ไม่ต้อง Economy+

เมยาย ค.ศ. 1999 อีเล็กซาน ทอร์ซูกิ ศาวรวงเศร้ยงเก้าไห้ปนเปื้อนสารปรอทจากเหมืองทองคำ ชาวบ้านจึงบุกเข้าไปในรุ่งอรุณของวันเดียวกันเพื่อเผาทำลายเครื่องมือเหมืองทองคำ ก่อนเกิดเหตุการณ์ดังกล่าว ชาวบ้านเคยพยายามร้องเรียนเรื่องมลพิษจากเหมืองทองคำมาแล้วหลายครั้ง แต่ไม่มีใครสนใจ ชาวบ้านจึงตัดสินใจนำเครื่องมือเหมืองทองคำมาทำลายเสียเอง ทอร์ซูกิ ถูกตัดสินให้ปรับเงินและจำคุกเป็นเวลาสามปีครึ่ง แต่เรื่องราวของเขาก็ได้กลายเป็นตำนานไปแล้ว

Tom Kelley ชาวเมืองเดียวกับ ทอร์ซูกิ เมยาย ปีเดียวกัน ชาวบ้านราวหนึ่งร้อยคนจาก 20 ชีวิตครอบครัวของ ทอร์ซูกิ บุกเข้าไปยังเหมืองทองคำ ก่อนเกิดเหตุ ชีวิตของครอบครัวของ ทอร์ซูกิ ก็ต้องพังทลายลงเช่นกัน ทอร์ซูกิ ถูกตัดสินให้ปรับ 5,000 ดอลลาร์ ซึ่งเป็นเงินจำนวนมากสำหรับชาวไร่ชาวนาคนหนึ่ง ทอร์ซูกิ ต้องขายที่ดินเพื่อชำระค่าปรับ ชีวิตของครอบครัวของ ทอร์ซูกิ ก็ต้องพังทลายลงเช่นกัน

จากเวลี สู่ สุสานคนจน – โลหะปูนกากเหล็กปนเปื้อน

ทอร์ซูกิ (เมยาย ปีก่อน) เป็นเรื่องในอดีตของเหตุการณ์ที่ปูนซีเมนต์ (ไทย) ซึ่งเคยเป็นชาวบ้านของเวลี ใกล้กับเขาเขียวนายายเวลี ในจังหวัดสระบุรี ในอดีตก่อนที่จะมีเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นนั้น ชาวบ้านเคยพยายามร้องเรียนเรื่องมลพิษจากเหมืองทองคำมาแล้วหลายครั้ง แต่ไม่มีใครสนใจ ชาวบ้านจึงตัดสินใจนำเครื่องมือเหมืองทองคำมาทำลายเสียเอง

เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นเมื่อวันที่ 19-21

ค.ศ. 1999 ปีเดียวกันกับที่เหตุการณ์ปูนซีเมนต์ของเวลีเกิดขึ้นนั้นนี้ ชาวบ้านอีกกลุ่มใหญ่ในเขตเวลี ซึ่งอยู่ห่างกันเพียงประมาณ 2 กม.ใกล้เคียงกัน ก็ทราบเรื่องนี้เช่นกัน ก่อนจะเกิดเรื่องดังกล่าวขึ้นนี้ ชาวบ้านเคยพยายามร้องเรียนเรื่องมลพิษจากเหมืองทองคำมาแล้วหลายครั้ง แต่ไม่มีใครสนใจ ชาวบ้านจึงตัดสินใจนำเครื่องมือเหมืองทองคำมาทำลายเสียเอง

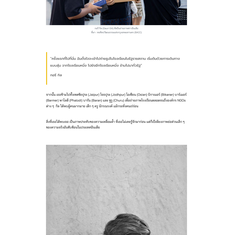

ชาวบ้านเวลีกำลังทำลายเครื่องมือเหมืองทองคำ

Tom Kelley ชาวเมืองเดียวกับ ทอร์ซูกิ ชาวบ้านจึงบุกเข้าไปยังเหมืองทองคำ ก่อนเกิดเหตุการณ์ดังกล่าว ชีวิตของครอบครัวของ ทอร์ซูกิ ก็ต้องพังทลายลงเช่นกัน ทอร์ซูกิ ถูกตัดสินให้ปรับ 5,000 ดอลลาร์ ซึ่งเป็นเงินจำนวนมากสำหรับชาวไร่ชาวนาคนหนึ่ง ทอร์ซูกิ ต้องขายที่ดินเพื่อชำระค่าปรับ ชีวิตของครอบครัวของ ทอร์ซูกิ ก็ต้องพังทลายลงเช่นกัน

ในวาระปีเดียวกันนี้เช่นกันกับที่ ทอร์ซูกิ ถูกตัดสินให้ปรับ ชาวบ้านจึงตัดสินใจนำเครื่องมือเหมืองทองคำมาทำลายเสียเช่นกัน ทอร์ซูกิ ถูกตัดสินให้ปรับ ชาวบ้านจึงตัดสินใจนำเครื่องมือเหมืองทองคำมาทำลายเสียเช่นกัน โดยเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นระหว่างวันที่ 19-21 ปีเดียวกันกับที่ ทอร์ซูกิ ถูกตัดสินให้ปรับ ชาวบ้านจึงตัดสินใจนำเครื่องมือเหมืองทองคำมาทำลายเสียเช่นกัน

> "ต้องป้องกันไว้ เนื่องจากเวลี ชีวิตของครอบครัวของ ทอร์ซูกิ ก็ต้องพังทลายลงเช่นกัน ชีวิตของครอบครัวของเวลีก็ต้องพังทลายลงเช่นกัน"
>
> ทอร์ซูกิ

ชาวบ้านเวลีกำลังทำลายเครื่องมือเหมืองทองคำ

ชาวบ้านเวลีกำลังทำลายเครื่องมือเหมืองทองคำ

ในวาระปีเดียวกันนี้เช่นกันกับที่เหตุการณ์ปูนซีเมนต์ของเวลีเกิดขึ้นนั้นนี้ ชาวบ้านอีกกลุ่มใหญ่ในเขตเวลี ซึ่งอยู่ห่างกันเพียงประมาณ 2 กม.ใกล้เคียงกัน ก็ทราบเรื่องนี้เช่นกัน ก่อนจะเกิดเรื่องดังกล่าวขึ้นนี้ ชาวบ้านเคยพยายามร้องเรียนเรื่องมลพิษจากเหมืองทองคำมาแล้วหลายครั้ง แต่ไม่มีใครสนใจ ชาวบ้านจึงตัดสินใจนำเครื่องมือเหมืองทองคำมาทำลายเสียเอง โดยเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นระหว่างวันที่ 19-21 ปีเดียวกันกับที่ ทอร์ซูกิ ถูกตัดสินให้ปรับ ชาวบ้านจึงตัดสินใจนำเครื่องมือเหมืองทองคำมาทำลายเสียเช่นกัน

> "ต้องป้องกันไว้ เนื่องจากเวลี ชีวิตของครอบครัวของเวลีก็ต้องพังทลายลงเช่นกัน ชีวิตของครอบครัวของเวลีก็ต้องพังทลายลงเช่นกัน"
>
> ทอร์ซูกิ

ชาวบ้านเวลีกำลังทำลายเครื่องมือเหมืองทองคำ

ชาวบ้านเวลีกำลังทำลายเครื่องมือเหมืองทองคำ

ชีวิตของผู้คน กับโลหะที่ปูนเน่น

ใช่ ผู้เขียนเขาเขาเขา

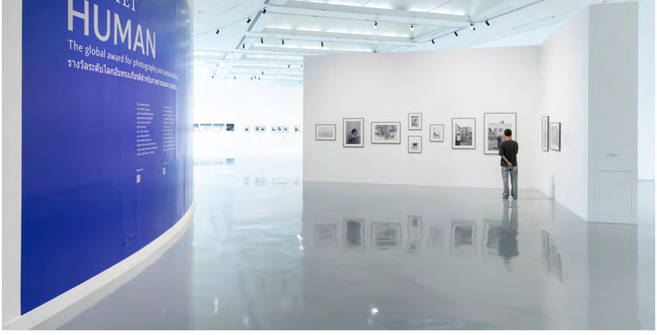

นิทรรศการภาพถ่าย Prix Pictet Human
ที่มา : หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร (BACC)

นิทรรศการภาพถ่าย Prix Pictet Human
ที่มา : หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร (BACC)

ผลงานทั้ง 12 ชิ้น จากศิลปินภาพถ่ายทั่วโลก สะท้อนความเป็นมนุษย์ที่ต้องต่อรองกับความโหดร้ายในบ้านเมือง ภัยพิบัติ และตัวตน ผ่านความยากจนแร้นแค้นในอินเดีย ผลพวกแห่งสงครามรัสเซีย-ยูเครน พิธีกรรมการต่อรองกับธรรมชาติผ่านร่างกายในอิหร่าน กระทั่ง ความหวังครั้งสุดท้ายของชนเผ่าอินนุก เมื่อน้ำแข็งขั้วโลกกำลังละลาย

โดยนิทรรศการภาพถ่าย **Prix Pictet Human** จัดแสดงไปจนถึงวันที่ 23 พฤศจิกายนนี้ ณ ห้องนิทรรศการหลัก ชั้น 9 หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร (BACC) ภายใต้ความร่วมมือกับ Pictet Group และสถาบันเกอเธ่ ประเทศไทย

Author

AUTHOR
ปุณยอาภา ศรีคิรินทร์
เธอไม่ต้องฆ่าฉันด้วยปืนหรอก แค่เธอบอกว่าไม่รัก สักพักฉันก็ตาย

GRAPHIC DESIGNER
อภิวรรณ หวังเจริญไพศาล

Related Article

INDIGENOUS
ฟังเสียงเพลงของ 'ชาติพันธุ์' เปิดใจยอมรับการมีตัวตนของพวกเขาในสังคม
16 มีนาคม 2024

PUBLIC HEALTH
เมื่อ 'ความเหงา' ไม่โรแมนติกอีกต่อไป 'ภัยพิบัติทางใจ' ที่รอวันแก้ไขอย่างจริงจัง
16 ธันวาคม 2025

LAW & RIGHTS | POLITICS | THE LISTENING
ให้ประชาธิปไตยกินได้ และเป็นของคนทุกชนชั้น: ฝันใหญ่ แก้รัฐธรรมนูญ
11 ธันวาคม 2025

TAG

ENVIRONMENT | INDIGENOUS | INEQUALITY | LIFE & CULTURE | POLICY WATCH | POST ELECTION | PUBLIC POLICY | SOCIAL AGENDA | THAIPROTESTS | THE LISTENING | ชายแดนใต้ | มหานครภูมิภาค

SEARCH

Search | ค้นหา

ABOUT US & CONTACT US

Address:
ศูนย์สื่อสารวาระทางสังคมและนโยบายสาธารณะ องค์การกระจายเสียงและแพร่ภาพสาธารณะแห่งประเทศไทย (สำนักงานใหญ่) 145 ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงตลาดบางเขน เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ 10210

email: TheActive@thaipbs.or.th

tel: 0-2790-2615

© 2020 องค์การกระจายเสียงและแพร่ภาพสาธารณะแห่งประเทศไทย

English Translation:

'Cemetery of the Poor' in the desert: The face of inequality in India, through the lens of Gauri Gill

September 20, 2025

In April 1999, an Indian female photographer embarked on a solo journey from her hometown of Delhi to a small village in Rajasthan, near the Pakistani border in the Thar Desert. There, she experienced firsthand the harsh realities of life in that impoverished region. She used her camera to document daily life, but her photographs reflected the profound vulnerability and hardship of the people.

The Active invites you to explore the story of Gauri Gill, a female photographer who spent over 26 years living with villagers in a small village in Rajasthan, India, a poor desert region where inequality is causing the lives of its people to be forgotten. She documented these memories with her camera, conveying the reality to the world through simple yet powerful photographs that have forever changed the perspective of people worldwide.

From Delhi to Rajasthan – A Parallel World of India

Gauri Gill grew up in the comfortable capital city of Delhi, studied design at Parsons School of Design in New York City and Stanford University in California, USA. She lived a privileged life in the capital and aspired to the modern world. Her perspective on the world at that time seemed limited to only a few viewpoints.

But a significant turning point occurred when she was 29 years old.

In 1999, Gill witnessed a girl being beaten by a teacher at a school. This school was a small one, only a few hours away from Jodhpur. This seemingly ordinary image deeply affected Gill; she couldn't stop thinking about it. She wanted to know more... How did the girls in that community live? Ultimately, she decided to take a month off from work to live in a rural area of Rajasthan.

> **“The first time I went there, I intended to photograph schools in Rajasthan. I started with a random journey, going from one school to another, crisscrossing the state.”**
>
> **Gauri Gill**

She then traveled across Jaipur, Jodhpur, Osian, Bikaner, Barmer, Phalodi, Baran, and Churu, photographing schools and various NGOs. Gill met many people – children, teachers, activists, and even homeless people.

What she encountered was a striking image of inequality she had never known before, but it was only a small snapshot of the complex reality in India.

At that time, she was just a young woman from Delhi who came into the community, spoke English, and carried a camera. Of course, she didn't seem trustworthy at all. But the villagers there welcomed her into their homes, living with her with patience and trust, especially in Barmer, where she met Izmat's family and her daughters – Jannat and Hooran.

> **“Izmat told me that when I returned to Delhi, I should tell people in the city about the hardships in Barmer.”**
>
> **Gauri Gill**

Gill recounts that their lives there were full of inequality and hardship. This feeling transformed into an invitation that led Gill to return there again and again.

She spent 26 years returning to the same people in the same places, forging deep and lasting relationships. This was like connecting the dots in her mind, gradually revealing a set of realities she was unfamiliar with.

The real lives of people, and a parallel world.

Gill spent enough time with them to witness natural disasters, diseases, migration, and the failures of the public health and education systems, allowing her to see the poverty resulting from inequality in India.

> "Over the decades of visiting them, I saw almost every aspect of people's lives there. I saw the agricultural cycle, the struggles with droughts, massive monsoons, severe floods, and dust storms that caused illness. I was there during years of drought, years of massive monsoons, and major floods that destroyed homes and required rebuilding."

> **"I saw migration, the journeys of male laborers in Gujarat and Maharashtra under the government's rural employment program (Food for Work), the travels of nomadic tribes, outbreaks of tuberculosis and cerebral malaria, and people dying from snake bites."**

> "I saw death, birth, marriages, elections, celebrations, prayers, schools lacking teachers, overcrowded hospitals, and even people being burned alive because of insufficient dowry."
>
> Gauri Gill reveals what she experienced.

A Chronicle of Hope Behind the Photographs

For decades, Gill simply lived among them, sharing their lives without any specific purpose or agenda, simply living each day as it came, and began documenting these ordinary stories through her camera.

Gill captured photographs through the eyes of a fellow human being, resulting in several series of photographs that reflect the reality, love, happiness, poverty, and fragile hope of humanity.

Her photographs are not merely a record of events, but a creation of a space of relationship during the time she shared joys and sorrows with the families in the village.

Gill also recounts moments of assisting with childbirth alongside midwives, creating a photography studio with girls in the *Balika Mela* project, and even giving cameras to children to take pictures themselves, resulting in works that reflect the world through the eyes of children.

> **"I gave film cameras to the children to try taking pictures, and someone accidentally opened the back of the camera. The images from that roll of film looked like light streaks across them, so I named it 'Ruin Rainbow.' At the time, none of the children admitted to opening the film camera, but it became a powerful memory and resulted in images that tell many stories."**
>
> **Gauri Gill recounts with a smile.**

Notes from the Desert – Cemeteries of the Poor in the Thar Desert

Another project by Gauri Gill is *Traces* (1999–ongoing), a series within the *Notes from the Desert* collection, documenting cemeteries or graves in the Thar Desert region (Barmer–Bikaner, Rajasthan).

These are simple cemeteries built by local people using stones, bricks, pottery shards, or personal belongings of the deceased. Some lack clear religious symbols and are found in Muslim, Hindu, Bishnoi communities, and among nomadic groups like the Yogis, etc.

> **“They don't build cemeteries like the ones we're used to seeing. They make them with simple things. The names of the deceased are written by hand. Around them are only cloths, containers, and medicine bottles of the deceased as mementos, and in a short time, these things will be swallowed up by the sand.”**
> **Gauri Gill**

Gill also explains that these cemeteries belong to impoverished people. Without visiting the cemeteries with relatives of the deceased or community members who point out the locations, outsiders like her would hardly be able to recognize them as graves.

Acts of Appearance – The Drama of Ordinary People

Acts of Appearance is another project where Gill collaborated with mask makers in the Warli and Kokna communities.

Normally, these brightly colored Bohada masks are used in plays depicting mythological stories. But Gill chose to use the masks to represent people's faces.

> **“I transformed the masks into the faces of people in the community and had them perform plays, telling stories of their daily lives and reflecting the society at that time. I wanted people to imagine freedom beneath the masks. This is a way of reflecting identity.” "And it allows for a deeper exploration of present-day life than simply discussing the distant past."**
>
> **Gauri Gill**

Gill uses masks to pose a philosophical question: Is the identity or face that others see of us truly our real face?

If compared to photography, Gill's photographs might only reflect her gaze looking at the community. But the villagers, by acting in plays and telling their stories and identities through masks bearing their own faces, are also doing so through their own eyes.

The Camera as a Tool for Listening Beyond the Shutter Sound

Gauri Gill explained that by simply immersing herself in the community and living among the people without judgment, stories gradually emerged over time. She simply picked up her camera to document them. Her photographs are not meant to judge the community or the people there, but rather, photography is the best tool for listening.

> **“India is one of the countries full of inequality, but they are never seen because the stories are always told by those in power. So I chose to listen to their voices with my eyes and record them in photographs that reflect the hardships of their lives. I want the world to see what is happening and how they survive so gracefully.”**
>
> **Gauri Gill**

The Indian female photographer also described her perspective on her homeland and the people facing inequality and hopelessness, and her unwavering belief in the power of her photographs.

> **“I know that these problems will not end anytime soon, and pity or sadness never helps. But instead of living in a luxurious bubble, I choose to do these small things to let people know what is happening in the world. It's better than closing my eyes and ears to everything.”**
>
> **Gauri Gill**

Gill also believes that in this fragile and unjust world, there is still beauty hidden within the people. Photographs will serve as a window of hope and a bridge to connect hearts, allowing people around the world to finally see the massive problems of inequality faced by these small individuals.

Gauri Gill is one of the 12 artists selected as finalists in the 10th Prix Pictet photography competition on the theme of “Human,” and she won the grand prize.

The 12 works by photographers from around the world reflect the human condition as people grapple with brutality, disaster, and identity. The exhibition showcases images depicting poverty in India, the consequences of the Russia-Ukraine war, rituals of negotiating with nature through the body in Iran, and even the last hope of the Inuit people as the polar ice caps melt.

The Prix Pictet Human photography exhibition is on display until November 23rd at the main exhibition hall, 9th floor, Bangkok Art and Culture Centre (BACC), in collaboration with the Pictet Group and the Goethe Institute Thailand.

AUTHOR
Punyapa Srikirin
You don't need to kill me with a gun. Just tell me you don't love me, and I'll die soon enough.

GRAPHIC DESIGNER
Apiwan Wangcharoenpaisarn